

Kendime Yergi

– portakal0001 · 06 Kasım 2017

Maalesef yeni bir akıl dışı inanç geliştirdim. Akıl dışı olan filim yalnız ölmek... Zannımca cenazemde hiç kimse bulunmayacak. Zannımca hiçkimse arımdan ağlamayacak ve galiba ben kendime toprağım kucağında bile yer bulamayacağım. İnsanlarla aramda frekans farkı bulunmakta ya da bir takvim farkı... Hangisinin olduğunu tam kestiremeyeceğim. Yüksek ihtimalle ben insanlıktan on yıllarca, yüz yıllarca, bin yıllarca, çağlarca geri kaldım. Yoksa bu hayatın bu şekilde olmasının bir anlamı olmazdı. Ve maalesef benim karşı cins karşısında incir çekirdeği kadar bile şansım yok. Geleceğime dair bir umut kırıntısı yok. Biz şu anda terapimde yalnızca ve yalnızca halının altına süpürme tekniğini kullanıyoruz. Maalesef bu bende sadece geçici mutluluklar ve geçici huzurlar yaratıyor. Ve hala orada, halının altına süpürdüğümüz ne varsa. Sanki halı Pandorra'nın Kutusu gibi... hem de açık kapağı. O zaman kutunu-yani halının- ne anlamı var? Kutu hala ölümcülse bu geçici mutlulukların ne anlamı var? Karşı cinslerce şansımın olmayışı yetmezmiş gibi hemcinslerim karşısında da hiçbir şansım yok. Arkadaşsız gömüleceğim. Benim cenazemde bir elin parmaklarını geçmeyen sayıda insan olur. O da cenazeme ayıp olmasın diye... Yoksa annem dışında kimsenin gözünde bir atom altı parçacığı kadar değerim bulunmamaktadır. Ne kadar da karamsar bir deneme oluyor böyle. Ya ne olacaktı? Bir güllük gülistanlık mı olmasını bekliyordum? Dün bugünün görünüşüdür ve bugün de yarının yordayıcısıdır. Buna göre benim mutlu ve çoğul olmamın hiçbir şansı yok. Benim karşı cinsle herhangi bir münasebet kurabilmem mümkün değil. Ve gelecekte de mümkünatı olmayacaktır.

Ve maalesef-bunu çok kullandım- ben İsmail YK'nın büyük felsefi sözünü deneyimliyorum. Diyordu ki 'beni beğeneni ben beğenmem; benim beğendiğim ise benim beğenmez. Yoksa ben zurna mıyım?' Beni tanımlayan bir tümce. Gerçi ben bugüne değin beni beğenen birini görmedim ya orası bambaşka bir yazının konusu olabilir anca. İşte bu minval üzerine doğal seçilim içinde genlerim gelecek nesillere geçmeyecektir. Ben elenmeye mahkum güçsüz bir genden başka bir şey değilim. Ya ne olacaktı? Kalbimin frekansını ikiyle çarpan birisi mi çıkacaktı? Onun çıktığı yetmezmiş gibi, benim varlığım da onun kalbinin frekansını ikiye mi çıkaracaktı? Ya da o uyurken ben sol kaşının üzerine bir buse mi konduracaktım? Yo, bunların bu dünyada gerçeğe dönmesi imkansız. Olmayacak duaya amin demekten başka bir şey değil bu. Hiçbir şansım yok kadınlara karşı, hiçbir şansım yok işteş fillerde. Ben hiç birinin elinden tutmayacağım, ben hiç birini sol yanağından öpmeyeceğim. Veya kollarım hiç başka birinin uykuya dalan başı yüzünden ağrımayacak. Ben hiç çift kişilik kahvaltılar hazırlamayacağım. Ben uyurken hiç yastığımdan başka bir cisme sarılmayacağım. Ve maalesef ben yalnız yaratılmış, diğer yarısı olmayan; hiç el ele tutuşmayacak bir ruh, bir bedenim. İsmail YK'nın felsefi şarkısı benim için yeniden yorumlanmalı. 'madem beni beğenen kimse yok, o halde ben de yalnız gömülürüm' bu minvalde bir şeyler anlatmalı.

Bir de kalbim o kadar acıdı ki anlatamam. Ben yalnız ölmekten başka bir seçeneği olmayan bir herifim. Önümde başka hiçbir seçenek yok. Belki eskiden vardı, belki eskiden bu halde olsaydım; bu zihniyet eski zihnimde olsaydı o zaman belki farklı olurdu ama maalesef zaman makinesinin mücidi henüz ortaya

çıkmadı ve yüksek ihtimalle bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecek. Ben yalnız gömüleceğim. Herkes yalnızdır ve fakat bazıları yalnızlığın üzerinden gelebilmiştir. Ama ben, yani bu benlik, üzerinden gelemeyenlerin tarafında duruyor. Hem yenecek miydim yani? Bu vebalı, bu hummalı ben nasıl olur da bunun üzerinden gelebilirdi? Maalesef bütün bu öne sürdüğüm gerekçelerden ötürü ben yalnız gömüleceğim. Neyse... Buradan sonra artık hayat umurumda değil. Hiçbir surette, hiçbir ahvalde benim bu çukurdan dışarı çıkmaya imkanım yok...

06.11.2017

Pazartesi 22:16